

Chương 14

Hôm vừa rồi, ông Bang thúc giục chàng chọn ngày tốt để làm lễ ăn hỏi.

Ông bà nhạc đã cho con rể biết sẽ miễn nghi tục gửi rể và còn tiệc tùng trong tất cả buổi ăn hỏi, cưới xin đều do nhà gái lo liệu, cung cấp.

Ông chánh tổng, bố Ngăn đứng lên thay mặt nhà trai trong cuộc lễ ăn hỏi Péng.

Chàng nhận lời và trong khi ấy, người đứng bên chàng mừng rơn, đôi má hồng chứng tỏ Péng thẹn thùng.

Vào một ngày thu êm dịu, nhà ông Bang bắt đầu bận rộn từ buổi sớm mai.

Người nhà, người hàng xóm, anh em, dân làng đến làm giúp rất đông trong buổi này.

Có nhà đem đến một đôi gà, chai rượu, yến gạo, bánh trái góp thêm phần vui mừng thầy giáo làng lấy vợ.

Mười hai cái lều chạy dài liên tiếp nhau dùng để tiếp khách trong buổi tiệc sắp tới.

Ngăn, Tó và mấy cô bạn đến tằm trâu giúp Péng từ sáng đến trưa không ngớt tay. Một rổ trâu cau đặt ở giữa bàn tiếp các bà, các cô đến thăm.

Năm con lợn hơn một tạ trước đây, thêm vào đấy con nghé và con bò không kể gà vịt, ngan ngỗng. Những người làm lòng lợn phải kêu lên rằng:

- Từ xưa tới nay chưa có bữa ăn hỏi nào to như thế !

Trai gái làng đến dự đủ mặt, họ ăn uống cười đùa, mừng cô dâu, chú rể, tiếng ấy gây một hợp âm đến vang trời dậy đất. Và bữa tiệc cưới ấy cũng lại là một dịp tốt cho con trai con gái làm quen nhau và rồi ra cũng có những bữa tiệc tương tự.

Bà chánh tổng, mẹ Ngăn, sau khi ăn uống no say, bà khề khà ra chỗ cô dâu, chú rể nói:

- Nay các con cháu ạ, đám cưới của chúng con do Trời đứng chủ cuộc nên mới vĩ đại như vậy. Chịu khó mà ăn ở với nhau để khỏi phụ công người dân làng đến phục dịch. Hình như tao nghe đâu chồng mày sắp lấy vợ hai.

Những tiếng vỗ tay nổ ran và rồi để có người nói vọng lên :

- Chúng ta sắp được chén một bữa ăn hỏi nữa, thầy giáo lại lấy vợ hai cơ mà.

Các chàng thanh niên, các cô thiếu nữ chúc mừng cô dâu chú rể đến nỗi hai người này đáp lời đến khản tiếng.

Péng hãnh diện và rất sung sướng với dân làng. Lòng nàng lúc ấy nhẹ lảng hình như bao niềm hân hoan đều dồn cả vào trong một phút đó.

Buổi chiều, tất cả mọi người ra về, những người còn ở lại ăn bữa nữa là thân thích họ hàng.

Ngăn, cô vợ hai tương lai của Hàm cố vui gượng gạo, nàng mong từng giây để cho ngày nào... làng này cũng tấp nập ăn cưới nàng.

Nàng cứ tự hỏi như vậy ?

Có một giây lát nàng nghĩ rất ngộ nghĩnh: “Giá thử cưới hai vợ một lúc tốt biết là bao!”

Nàng cố vui, song vẫn không thể giấu nổi tất cả mọi người. Tó, cô bạn gái của Ngăn và Péng hỏi nàng:

- Tại sao hôm nay ngày vui của chúng nó thì mày lại buồn như đi đưa ma, tao biết rồi!

Nàng chỉ âm ừ trả nhời thường lệ:

- Tao vẫn vui đấy chứ, thế mày nhìn thấy tao buồn à!

***

Qua hôm trước, ngày ăn hỏi linh đình bao nhiêu, cho đến hôm nay, người nhà dọn dẹp rất khổ sở bấy nhiêu.

Còn gì khổ sở và chán chường hơn là sau bữa tiệc, còn lại rác rưởi, cốc chén, bát, đĩa, bày bừa.

Trong bảy ngày ròng rã, ba bốn người làm hợp lực thu dọn mới xong xuôi. Păn bảo thằng Chừ rằng:

- Ấy chúng nó ăn một bữa hỏi còn bận cho chúng mình năm bảy ngày, nếu đúng như bà chánh nói, còn một bữa hỏi nữa thì chết mất. Mày xem rác chất đống như đầu người, dọn dẹp có khổ không?

Chừ tần ngần, nó vẫn làm việc, miệng đáp nhời, tay thu dọn:

- Nó cũng tốt đấy chứ, Pég chẳng hứa cho chúng mình tiền là gì? Thầy giáo bảo rằng là nhờ chúng mình xếp dọn đấy thôi.

Thím Păn cầu nhàu nói:

- Nhưng mà được một lời khen của chúng nó thì mình khổ còng lưng, bung rác đồ.

Còn Păn từ lúc nghe mẹ nó nói, và thằng Chừ nói chuyện đến bây giờ nó mới lên tiếng:

- Thế nó không cho tiền và nhờ vả, chúng mày không phải làm đấy?